

EL BUTLLETÍ

JUNY 2015

**Assessoria
alílica S.L.**

EDITORIAL pàgina 3

FISCAL pàgina 4

LABORAL pàgina 9

MERCANTIL pàgina 14

NORMES PUBLICADES pàgina 17

CALENDARI FISCAL pàgina 18

Totes les **NOVETATS** i
l'**ACTUALITAT** sobre la
normativa del moment
en assessoria laboral,
fiscal i mercantil

Un equip de
professionals amb
MÉS de 35 ANYS
D'EXPERIÈNCIA al
servei de l'empresa

C/ Girona, 162, entresòl - Tel. 972 32 13 11 - 972 32 53 61
Fax 972 32 53 62 - Apartat de Correus 39
17220 **SANT FELIU DE GUÍXOLS** - info@asscallico.com

C/ Pere Geronès, 13-15, local 1 - Tel. 972 83 82 75
Fax 972 83 79 00 - 17246 **SANTA CRISTINA D'ARO**
asscallico.sca@terra.es

Assessoria Fiscal i Mercantil

- Consultoria i planificació fiscal
- Gestió fiscal
  - Altes Cens IAE
  - Declaracions d'IVA
  - Declaracions Anuals (Mod. 390 i 347)
  - Impost de Societats
  - Impost de Transmissions Patrimonials
  - Impost de Successions
  - Recursos i Reclamacions
  - Declaracions de Renda i Patrimoni
  - Pagaments a compte de Renda
- Assistència i representació davant inspecció fiscal
- Recursos administratius
- Constitució i dissolució de societats
- Tràmits Registre Mercantil

Assessoria i Gestió Comptable

- Assessorament comptable
- Confecció de comptabilitats en suport magnètic
- Formulació de Comptes Anuals i Informe de Gestió
- Organització i posada en marxa de comptabilitats
- Comptabilitat per a empreses en ED Simplificada

Assessoria Laboral

- Legalització d'empreses
- Altes i baixes autònoms
- Altes i baixes de treballadors
- Contractació laboral
- Subvencions i bonificacions de creació de treball
- Estudi i aplicació de convenis col·lectius
- Confecció de nòmines i assegurances socials
- Assistència i representació davant inspecció de treball
- Tràmits administratius davant l'INSS, INEM, T.G.S.S.
- Assistència i representació davant S.C.I.
- Recursos Administratius
- Assessorament i tràmit de prestacions de jubilació
- Invalidesa, mort i supervivència, prestacions a favor de familiars

Corredoria d'Assegurances

- Assegurances generals
  - Vehicles
  - Vida
  - Decessos
  - Accidents corporals
  - Incendis
  - Robatori i expoliació
  - Pèrdua de beneficis
  - Responsabilitat civil
  - Riscos industrials
  - Construcció
  - Avaries maquinària
  - Muntatge maquinària
  - Protecció familiar
  - Malaltia
  - Combinat llar
  - Combinat del comerç
  - Combinat comunitats propietaris
  - Jubilació
  - Plans de pensions

professionalitat
servei al client
qualitat i eficàcia

C/ Girona, 162, entresòl - Tel. 972 32 13 11 - 972 32 53 61
 Fax 972 32 53 62 - Apartat de Correus 39
 17220 SANT FELIU DE GUÍXOLS - info@asscallico.com

C/ Pere Geronès, 13-15, local 1 - Tel. 972 83 82 75
 Fax 972 83 79 00 - 17246 SANTA CRISTINA D'ARO
 asscallico.sca@terra.es

Administració de finques

EM PUC DEDUIR SENSE LÍMIT LES DESPESES D'ATENCIONS A CLIENTS I A PROVEÏDORS?

Un tema bastant peculiar i controvertit en el nostre sistema tributari -i que sempre ha estat motiu de debats i conflictes entre els contribuents i l'Agència Tributària- és el de la deduïbilitat de les despeses per atencions a clients i a proveïdors perquè, mentre el contribuent podia justificar-les com a despeses de relacions públiques, Hisenda podia qualificar-les de liberalitat.

La normativa aplicable fins al 2015 era molt clara i concreta. L'art. 14.1 del TRLIS afirmava que no tindran la consideració de despeses fiscalment deduïbles: "e) Els donatius i les liberalitats". Si bé en l'esmentat article s'assenyalava que... "No s'entenen compresos en aquest paràgraf e) les despeses per relacions públiques amb clients o amb proveïdors ni els que d'acord amb els usos i costums s'efectuen respecte al personal de l'empresa ni els realitzats per promocionar, directament o indirectament, la venda de béns i prestació de serveis, ni els que estiguin correlacionades amb els ingressos". Així, aquelles despeses destinades a la captació de clients per part de les empreses per a la consecució d'una venda o també per negociar contractes amb proveïdors **podien ser qualificats com a despeses de relacions públiques i com a tals es podien considerar fiscalment deduïbles: sopars d'empreses, regals, viatges promocionals amb clients i proveïdors, etc.**

Evidentment, eren les empreses les que havien de justificar aquestes despeses a través de les seves corresponents factures. No obstant això, a l'Administració Tributària aquesta justificació li semblava insuficient i sol·licitava, a més, una evidència clara que realment existia una intenció directa de la finalitat perseguida, que no era altre que el de relacions públiques. Era, en aquest punt on, en moltes ocasions, es generava un autèntic conflicte, bé per desconfiança de l'Agència, o bé per l'extralimitació del contribuent, i es posava molt sovint en dubte la deduïbilitat de les despeses.

A partir de 2015, la reforma fiscal s'ha encarregat de donar per tancat l'assumpte, establint un límit de l'1 % de l'import de la xifra de negocis per a la deducció de despeses per invitacions, menjars, obsequis, etc., que tinguin com a objectiu la consecució de les vendes, captació de clients o contractes favorables amb proveïdors. El BOE del 28 de novembre de 2014 va publicar la Llei 27/2014, de l'Impost de Societats. L'article 15 d'aquesta norma manté el règim anterior en el sentit que no tindran la consideració de despeses fiscalment deduïbles "Els donatius i liberalitats", i no es qualifiquen com a tals les despeses per relacions públiques, igual que succeïa amb anterioritat, però ara la norma afegeix un matis important: "No obstant això, les despeses per atencions a clients o proveïdors seran deduïbles amb el límit de l'1 per cent de l'import net de la xifra de negocis del període impositiu". De tot això podem concloure que, si la seva empresa està seguint el tancament d'un bon contracte que li reportarà unes vendes d'1.000.000 €, al 2015 podrà gastar-se amb el seu futur client fins a 10.000 € per convèncer-lo sempre que compleixi la resta de condicions. Segurament, ben justificat, al 2014 podria haver-se gastat una mica més, ja que el límit de l'1 % no resultava aplicable.

Aquesta publicació no acceptarà responsabilitats per les pèrdues ocasionades a les persones naturals o jurídiques que actuïn o deixin d'actuar com a resultat de les informacions contingudes en aquest butlletí.

EDITORIAL

FISCAL

La devolució del “cèntim sanitari”

L'article 9 de la Llei 24/2001, de 27 de desembre, de mesures fiscals, administratives i d'ordre social regulava el denominat tècnicament Impost sobre les vendes al detall de determinats hidrocarburs (d'ara endavant, IVMDH), però **al que tradicionalment s'ha fet referència com a “cèntim sanitari”, ja que, en última instància, consistia en el pagament d'algun cèntim addicional en concepte d'impost sobre el litre de combustible com a forma de generar recursos per cobrir el dèficit sanitari.**

Doncs bé, **en Sentència dictada al febrer de 2014 pel Tribunal de Justícia de la Unió Europea, es qualifica contrari a la normativa europea aquest impost, per la qual cosa neix el dret a sol·licitar-ne la devolució per tots aquells contribuents que, complint les condicions que a continuació anirem especificant, ho van suportar.**

que funciona gravant les vendes al detall d'aquests productes.

En segon lloc, la Llei especifica, i aquest és precisament l'argument que fa qüestionar-ne la seva il·legalitat, que **els rendiments derivats d'aquest impost quedaran afectats en la seva totalitat “al finançament de despeses de naturalesa sanitària orientats per criteris objectius fixats en l'àmbit nacional”** i indica que “la part dels recursos derivats dels tipus de gravamen autonòmics es podrà dedicar a finançar actuacions mediambientals que també s'hauran d'orientar per idèntic tipus de criteris”.

Quant als principals hidrocarburs que queden inclosos en l'àmbit objectiu de l'impost, es contemplen les benzines, el gasoil, el fuel i el querosè no utilitzat com a combustible de calefacció, així com altres hidrocarburs líquids que s'utilitzin com a combustible de calefacció.

Com a vendes al detall es consideren, tant les vendes d'aquests productes quan siguin destinats

al consum directe pels adquirents, així com les vendes efectuades en els establiments de venda al públic al detall, independentment de l'ús atorgat pels adquirents als productes adquirits, així com les importacions i les adquisicions intracomunitàries d'aquests productes quan es destinin directament al consum de l'importador o del comprador en un establiment de consum propi.

El fet imposable de l'impost inclou tant les vendes al detall com les operacions que impliquin l'autoconsum dels productes gravats per part dels subjectes passius de l'impost.

Finalment, els subjectes passius de l'impost seran els propietaris dels productes gravats que realitzin les operacions subjectes, encara que el mecanisme de l'impost implica la seva posterior repercussió als consumidors d'aquests productes que, en conseqüència, són els que efectivament suporten el gravamen, cosa que fa que es compleixi d'aquesta manera l'objectiu final de l'impost que és gravar el seu consum.

4 I.- L'IMPOST SOBRE VENDES AL DETALL DE DETERMINATS HIDROCARBURS: REGULACIÓ LEGAL BÀSICA

L'IVMDH es va començar a aplicar l'1 de gener de 2002 i va quedar derogat amb data 31 de desembre de 2012.

D'acord amb la regulació que -encara que amb algunes modificacions- ha estat vigent per aquest impost, a partir de la Llei 24/2001 que el va incorporar al nostre sistema tributari, els elements bàsics d'aquest impost són els següents.

En primer lloc, **l'impost es defineix com un impost indirecte sobre el consum de certs hidrocarburs i**

II.- TRIBUT ESTATAL I TRIBUT CEDIT AUTONÒMIC

L'impost estava configurat com un impost amb un tipus de gravamen estatal que era comú a tot el territori d'aplicació de l'impost -constituït pel territori espanyol llevat de Canàries, Ceuta i Melilla- i per un tipus autonòmic facultatiu, que tretze comunitats autònomes van arribar a aplicar, per la qual cosa en aquestes comunitats, el tipus de gravamen de l'impost estava constituït per la suma del tipus de gravamen estatal i del tipus de gravamen autonòmic.

L'Agència Estatal de l'Administració Tributària (AEAT) és la que s'ha encarregat de gestionar l'impost, excepte en els territoris on s'aplica el règim foral (País Basc i Navarra), ja que en aquests indrets van ser les administracions forals les encarregades de la seva gestió.

III.- LA SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

Partint de la idea de mercat únic i lliure circulació de mercaderies que inspira la Unió Europea, les successives directives que han regulat els impostos especials han fet especial èmfasi en el fet de fixar regles que impedeixin als impostos indirectes suplementaris obstaculitzar els intercanvis indegudament.

Amb aquesta finalitat, es permet que els estats puguin crear impostos indirectes sobre els hidrocarburs diferents a l'impost especial harmonitzat, que és precisament el que fa Espanya amb el cèntim sanitari, però només quan es compleixin dos requisits simultàniament.

D'una banda, l'impost ha de perseguir una o diverses finalitats específiques i, de l'altra, ha de respectar les normes impositives aplicables en els impostos especials o l'IVA en relació amb la determinació de la base imposable, la liquidació, la meritació i el control de l'impost.

En aplicació d'aquesta possibilitat, Espanya crea l'IVMDH amb l'objectiu que la recaptació servís per finançar les noves competències transferides a les comunitats autònomes en matèria sanitària, a més de certes actuacions mediambientals, si escau.

Una companyia de transports catalana que havia abonat -en quatre dels anys durant els quals va estar en vigor l'impost- la quantitat de 45.632,38 € com a consumidor final, va sol·licitar la seva devolució en considerar que no complia les condicions imposades per la Directiva, cosa que va portar al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya a qüestionar la legalitat de l'impost davant del Tribunal Europeu.

En la Sentència de 27 de febrer de 2014, el Tribunal de Justícia de la Unió Europea considera aquest impost contrari a la Directiva sobre impostos especials i, a partir d'aquest moment, s'inicia la possibilitat de reclamar la quantia pagada per aquest impost.

“ Espanya crea l'IVMDH amb l'objectiu que la recaptació servís per finançar les noves competències transferides a les comunitats autònomes en matèria sanitària, a més de certes actuacions mediambientals ”

La transcendència d'aquesta decisió la podem intuir simplement tenint en compte que el rendiment d'aquest impost entre els anys 2002 i 2011 va assolir una xifra propera als tretze mil milions d'euros.

La raó que al·lega el Tribunal per declarar aquesta il·legalitat és que l'impost, tal com està plantejat, no té la finalitat específica que la Directiva exigeix per a la creació d'aquest tipus de gravàmens. **Segons l'opinió del Tribunal Europeu, perquè una finalitat sigui específica, no pot ser exclusivament pressupostària, com entén que passa en aquest cas.**

Són quatre els arguments que, al voltant d'aquesta idea, aporta el Tribunal.

En primer lloc, considera que incrementar l'autonomia d'un ens territorial, és a dir, les comunitats autònomes, mitjançant el reconeixement d'una potestat tributària, com és la de poder exigir un nou impost, constitueix un objectiu purament pressupostari que, així considerat, **no pot constituir per si sol una finalitat específica que en legítimi la seva creació**, tal com la Directiva exigeix.

En segon lloc, **no n'hi ha prou per justificar la finalitat específica el fet que la recaptació aconseguida amb l'impost sigui obligatòriament per atendre despeses sanitàries**, ja que això resulta així d'una mera organització interna del pressupost estatal i, a més, suposaria acceptar que qualsevol finalitat es podria considerar específica.

Per considerar la finalitat de l'impost com a específica s'hauria de definir l'impost amb l'objecte de garantir la protecció de la salut i el medi ambient.

“En la Sentència de 27 de febrer de 2014, el Tribunal de Justícia de la Unió Europea considera aquest impost contrari a la Directiva sobre impostos especials”

Per exemple, succeiria d'aquesta forma si els ingressos s'utilitzessin per reduir els costos socials i mediambientals vinculats específicament al consum d'hidrocarburs que grava aquest impost i es genera així un vincle directe entre l'ús dels rendiments i la finalitat de l'impost qüestionat.

El Tribunal entén que aquesta circumstància no concorre, ja que la previsió de la llei és l'afectació de la recaptació a les despeses sanitàries en general i no a les

despeses vinculades al consum d'hidrocarburs en particular.

Finalment, com a quart argument, **el Tribunal considera que la llei no preveu cap afectació concreta de la recaptació de l'impost amb finalitats mediambientals**, circumstància que s'entendria concurrent si la pròpia estructura de l'impost (definició del fet imposable o tipus de gravamen) es dissenyés amb l'objectiu de reduir el consum d'hidrocarburs o que aquests es substituïessin per productes menys perniciosos des d'un punt de vista ambiental.

El Tribunal Europeu considera que, de la mateixa configuració de l'impost, no es pot concloure que el seu objectiu sigui aquest.

Amb la posició del Tribunal Europeu sobre la taula, les administracions espanyoles van intentar limitar els exercicis d'aplicació de l'impost sobre els quals es podria aplicar els efectes de la sentència, sol·licitud denegada per l'organisme judicial, en considerar-la una concessió excepcional que no es pot reconèixer en aquest cas, ja que en el comportament de les administracions espanyoles no ha concorregut la bona fe imprescindible per a aquesta resolució excepcional.

El Tribunal reforça la idea sobre aquesta absència de bona fe en el fet que les administracions espanyoles han mantingut el controvertit impost durant una dècada malgrat l'existència d'un pronunciament previ dictat per aquest mateix òrgan judicial l'any 2000 sobre la il·legalitat d'un tribut similar o l'existència d'un informe de la Comissió en el qual s'advertia a Espanya que un impost d'aquestes característiques era contrari al Dret de la Unió.

IV.- EL PROCEDIMENT DE DEVOLUCIÓ DE L'IMPOST PAGAT

Després de desenvolupar les causes per les quals es declara la il·legalitat de l'IVMDH, ens centrarem en aquest apartat en

l'exposició dels requisits i del procés per sol·licitar la devolució de l'impost pagat.

a) Qui pot sol·licitar i obtenir la devolució de l'impost pagat?

En trobar-nos davant un impost que funciona a través del mecanisme de repercussió, s'ha d'especificar que la legitimació per sol·licitar la devolució correspon tant als obligats a suportar la repercussió, és a dir, els repercutits o consumidors finals, com als subjectes passius que són les empreses que van presentar les autoliquidacions amb el volum d'impost repercutit en cada període.

Si bé tots dos tipus de subjectes estan legitimats per formular la sol·licitud, la devolució, quan sigui procedent, exclusivament es realitzarà a favor dels qui hagin suportat indegudament la repercussió, el consumidor final, i serà així tant si aquest és qui ha començat la reclamació, com si aquesta l'ha plantejat el subjecte passiu que va procedir a la repercussió.

En aquest sentit, l'Agència Tributària aconsella que per facilitar la tramitació, i, en cas que els subjectes passius que van ingressar l'impost pertanyin a l'àmbit d'oficines gestores diferents, el consumidor repercutit plantegi tantes sol·licituds de devolució com a subjectes passius li hagin repercutit l'impost en el període corresponent.

b) Com es desenvolupa el procediment?

El procediment s'inicia a instància de part. A aquest efecte, **l'AEAT ha dissenyat un model normalitzat de sol·licitud, d'utilització voluntària** per a aquells que hagin suportat la repercussió de l'impost i desitgin sol·licitar la devolució de l'impost suportat, disponible a través de la seu electrònica. **Ha d'incorporar les dades següents:**

1. **Identificació de l'obligat tributari i, si s'escau, del representant (amb documentació acreditativa de la representació).**
2. **Fets, raons i petició en què es concreti la sol·licitud.**
3. **Lloc, data i signatura del sol·licitant.**
4. **Hi han de constar les dades que permetin identificar l'autoliquidació que es pretén rectificar (NIF del subjecte passiu que va efectuar la repercussió, comunitat autònoma i trimestre de cada subministrament pel qual se sol·licita la devolució).**
5. **Mitjà de devolució.**
6. **Documentació en què es basi la sol·licitud de rectificació i els justificants, si escau, de l'ingrés efectuat per l'obligat tributari.**
7. **Documents justificants de la repercussió indegudament suportada:** s'haurà d'aportar la factura o document equivalent en què figuri l'import repercutit per l'IVMDH (o la menció que l'IVMDH es troba inclòs en el preu quan així es permeti) i en què es puguin identificar totes les altres dades de l'operació.

8

Quan el procediment ja és a tràmit, s'aniran succeint els tràmits corresponents, entre els quals s'inclourà la notificació de la sol·licitud a l'obligat tributari que va efectuar la repercussió perquè aporti la documentació requerida.

L'administració té un termini de sis mesos per notificar la resolució d'aquest procediment, sense computar d'acord amb la normativa general de procediment, ni les dilacions no imputables a l'administració ni les interrupcions justificades.

c) Quin és termini i on es presenta la sol·licitud?

La sol·licitud es pot presentar a través del model normalitzat a la seu electrònica de l'AEAT, que les remetrà automàticament a l'òrgan competent, o bé a l'oficina gestora d'impostos especials corresponent al domicili fiscal del subjecte passiu que va repercutir l'impost.

També és possible la presentació en una altra oficina gestora diferent, però aquesta oficina les remetrà a l'òrgan competent, amb la qual cosa el procediment s'alentirà. Pel que fa al termini per sol·licitar la reclamació, no es fixa un termini temporal concret, sinó que s'aplicarà la normativa general dels terminis de prescripció, i la sol·licitud es pot presentar en qualsevol moment mentre el dret no hagi prescrit.

d) És possible la reclamació de totes les quotes suportades durant la vigència de l'impost, entre 2002 i 2012?

No. La seguretat jurídica ha obligat a admetre uns terminis de prescripció en aquest procediment, de manera que no es podran plantejar sol·licituds corresponents a quantitats suportades a períodes anteriors a 2010, llevat que s'acrediti la prèvia interrupció de la prescripció.

e) Les quantitats retornades generen interessos?

Sí. Sobre les quantitats retornades es pagarà l'interès que correspongui d'acord amb la seva normativa reguladora sense necessitat de sol·licitud expressa.

f) La tributació de les quantitats rebudes en concepte de devolució

Com a contrapartida a la consideració com a despesa de les quantitats pagades per aquest impost a l'efecte de calcular la quota de l'Impost sobre societats o de l'Impost sobre la renda, la devolució de l'impost així suportat s'ha de qualificar com a ingrés.

“ No es podran plantejar sol·licituds corresponents a quantitats suportades a períodes anteriors a 2010, llevat que s'acrediti la prèvia interrupció de la prescripció ”

En aquest sentit, i per al cas de l'Impost de societats, la Direcció General de Tributs en resposta a una consulta plantejada al voltant d'aquesta qüestió al setembre de 2014, ha mantingut que la quantitat retornada s'haurà d'incorporar com a ingrés a la base imposable de l'Impost sobre societats en l'exercici en què es reconeix el dret a la devolució i també s'ha d'incloure en la base d'aquest mateix exercici els interessos de demora que acompanyin les quantitats retornades.

LABORAL

La Sentència del Tribunal Suprem de 22 de desembre de 2014: s'accepta la ultraactivitat dels convenis col·lectius

Una de les previsions més controvertides de la Llei 3/2012, que la Reforma Laboral aprova, és la reducció del paper que juguen els convenis col·lectius en el marc de la regulació de les condicions laborals dels treballadors.

La STS de 22 de desembre de 2014 resol una de les qüestions que planteja aquesta reforma en relació amb el seu valor i ho fa reconeixent el manteniment de la seva vigència en aquells casos en què, la lectura conjunta de la previsió de l'article 86.3 de l'Estatut dels Treballadors i de la Disposició Transitòria 4a de la Llei 3/2012, podrien portar a concloure el contrari.

Una mica més d'un any després d'aquesta denúncia, concretament el 17 de novembre de 2010, es constitueix la taula negociadora del conveni sense que s'arribés a signar cap acord sobre un nou conveni.

El conveni col·lectiu denunciat perd la seva vigència el 8 de juliol de 2013 per haver transcorregut l'any de caducitat previst per la Llei 3/2012, de 6 de juliol.

A partir d'aquesta consideració del conveni com a caducat, l'empresa procedeix a abonar la nòmina corresponent al mes de juliol de 2013 dividida en dos períodes: de l'1 al 7 de juliol d'acord amb les condicions establertes en el conveni col·lectiu de l'empresa i del 8 al 31 de juliol d'acord amb les condicions establertes a l'Estatut dels Treballadors, en entendre que el conveni ja no resultava aplicable per caducitat i pel fet de no existir conveni col·lectiu d'àmbit superior al de l'empresa.

Per tant, la qüestió a resoldre se centra a determinar si el conveni col·lectiu denunciat continua la seva ultraactivitat, és a dir, segueix resultant aplicable una vegada complert un any de vigència de l'entrada en vigor de la Llei 3/2012, que va aprovar la reforma laboral, posició que defensa la part actora, o per contra, s'ha d'entendre el conveni caducat pel transcurs d'aquest termini i, en conseqüència, el seu contingut derogat.

I.- ANTECEDENTS DE FET

Començarem per descriure els fets que van donar origen a la decisió final del Tribunal Suprem.

Els fets es remunten al dia 5 de novembre de 2010, data en què l'empresa demandada denuncia l'aplicació del conveni col·lectiu que afecta una part del personal que li presta serveis i que havia estat publicat en el Butlletí Oficial corresponent al 1999.

II.- LA NORMATIVA APLICABLE AL CAS I LES RESOLUCIONS D'INSTÀNCIA

La normativa aplicable al cas i que centra la discussió jurídica és el paràgraf quart de l'article 86.3 de l'Estatut dels Treballadors i la disposició transitòria quarta de la Llei 3/2012, de 6 de juliol. La primera estableix que "transcorregut un any des de la denúncia del conveni col·lectiu

sense que s'hagi acordat un nou conveni o dictat un *laude arbitral*, aquell perdrà -llevat de pacte en contra- vigència i s'aplicarà, si n'hi ha, el conveni col·lectiu d'àmbit superior que fos d'aplicació", la DT 4a matisa que, per a aquells convenis ja denunciats al 8 de juliol de 2012, que és la data d'entrada en vigor de la Llei 3/2012," el termini d'un any a què es refereix l'apartat 3 de l'article 86 de l'Estatut dels Treballadors (...) es començarà a computar a partir d'aquesta data d'entrada en vigor".

És a dir que, **en aquest cas, ens trobem precisament en aquest supòsit contemplat per la DT 4a, perquè el conveni ja havia estat denunciat abans del 8 de juliol de 2012, en concret el 5 de novembre de 2010, fet que es considera provat.**

Ara bé, com hem avançat abans, també es considera provat que en data 17 de novembre de 2010 es va constituir la taula negociadora del conveni, que acorda que aquest conveni es prorrogarà tàcitament any rere any tret que es produeixi una denúncia expressa per qualsevol de les parts afectades amb un termini d'antelació d'un mes respecte de la data de finalització de la seva vigència o de qualsevol de les pròrrogues.

La part actora interpreta que, per tant, sí que hi ha pacte i, en conseqüència, no ha de resultar aplicable la previsió de l'article 86.3 sobre la pèrdua de vigència del conveni que preveu aplicable "llevat de pacte en contra".

La Sentència de 20 de desembre de 2013 dictada en primera instància per la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears acull la sol·licitud del sindicat demandant i estima la seva pretensió concloent la ultraactivitat del conveni i declara no ajustada a dret la conducta empresarial d'abonar una part de la nòmina de juliol segons les condicions de l'Estatut dels Treballadors i obliga l'empresa a retornar als treballadors les condicions establertes en el conveni.

Contra aquesta resolució, l'empresa interposa recurs de cassació davant del Tribunal Suprem, recurs que és finalment desestimat en la Sentència de 22 de desembre de 2014, objecte d'aquest comentari. L'existència de diversos vots particulars emesos per diversos magistrats del Tribunal Suprem deixen constància de la complexitat de l'assumpte plantejat, la varietat de drets en joc o la pròpia qualificació dels drets reconeguts en el conveni com a drets adquirits.

De fet, la representació sindical dels treballadors que interposa la primera demanda davant el Tribunal Superior de Justícia, li sol·licita que condemni l'empresa a respectar les condicions que els treballadors gaudien en considerar que són les pactades en el contracte de treball i que han passat a formar part del cabal patrimonial del contracte.

Això suposa la incorporació al debat sobre la ultraactivitat dels convenis d'un element molt complex: **la pròpia naturalesa dels drets reconeguts en conveni com a integrants del contracte individual i, per tant, la seva possibilitat de reducció o fins i tot d'eliminació.**

“ La qüestió a resoldre se centra a determinar si el conveni col·lectiu denunciat continua la seva ultraactivitat, és a dir, segueix resultant aplicable una vegada complert un any de vigència de l'entrada en vigor de la Llei 3/2012, que va aprovar la reforma laboral, posició que defensa la part actora, o per contra, s'ha d'entendre el conveni caducat pel transcurs d'aquest termini ”

En un altre ordre de coses, també és interessant destacar com la literalitat del paràgraf quart de l'article 86.3 ET deixa la porta oberta a alguns dubtes interpretatius com quan afirma que, en cas de caducitat "s'aplicarà, si n'hi ha, el conveni col·lectiu d'àmbit superior que

fos d'aplicació" i no resol quin règim és aplicable en cas que aquest conveni d'àmbit superior no existeixi, com en aquest cas, o si la norma es refereix a l'àmbit superior com a àmbit funcional o territorial, o quin conveni és aplicable en cas que en concorrin dos o més d'àmbit superior al caducat (per exemple, autonòmic i estatal).

III.-LA POSICIÓ DEL TRIBUNAL SUPREM: ARGUMENTS A FAVOR DE LA TESI CONSERVACIONISTA

Les interpretacions que la doctrina ha plantejat per a la interpretació i aplicació de la previsió d'aquest article 86.3 han estat bàsicament dues: la tesi "rupturista" i la tesi "conservacionista".

La primera de les quals, la tesi que la pròpia sentència anomena "rupturista", conclou que en el supòsit de l'article 86.3 els drets i les obligacions de les parts passen a regir-se exclusivament per les normes legals en vigor "fent taula rasa", és a dir, sense tenir en compte a cap efecte les condicions laborals contemplades amb anterioritat en el marc del conveni col·lectiu caducat.

Per la seva banda, la tesi "conservacionista" considera que, tot i la caducitat del conveni col·lectiu, les condicions laborals, els drets i les obligacions que s'hi estableixen s'han de respectar ja que s'ha de considerar que formen part del mateix acord contractual vigent entre les parts.

Entre les dues posicions, el Tribunal Suprem opta per considerar com a correcta la segona, la "conservacionista" tenint en compte tres arguments principals.

a) L'equilibri entre prestacions

El TS considera que la tesi rupturista es podria traduir en una alteració substancial de les condicions de treball per a ambdues parts -treballador i

empresari- i que aquesta alteració podria provocar una transformació en les bases substancials d'aquest contracte de treball i el conseqüent desequilibri de prestacions, que podria implicar fins i tot la pèrdua dels requisits essencials per a la seva validesa d'acord amb les bases de regulació dels contractes que preveuen els articles 1261 i d'altres del Codi Civil.

b) Les especialitats en la regulació dels mínims de dret necessari

El TS considera, a més, que aquest risc és especialment significatiu en el marc del dret laboral, en què els mínims de dret necessari -és a dir, les condicions o drets que, com a mínim, s'han de contemplar en la relació laboral- no només les trobem en les normes legals, sinó també en els convenis col·lectius aplicables, entre altres, com la mateixa Sentència indica, les referents al sistema de classificació professional per mitjà dels grups professionals, el règim d'ascensos i promoció econòmica, l'estructura salarial i el caràcter consolidable o no dels complements salarials aplicables, la durada de la jornada laboral inferior a la legal, la seva

distribució irregular, la previsió d'un màxim superior al màxim legal, els mecanismes per a la retribució o compensació de les hores extraordinàries, la planificació anual de les vacances o gran part del règim disciplinari.

El TS considera que optar per la tesi rupturista i concloure la no aplicabilitat del conveni caducat suposaria la conseqüent inaplicació de totes aquestes previsions del conveni corresponent, originant el que l'alt tribunal qualifica "d'indesitjables conseqüències per a les dues parts" com, per exemple, que qualsevol treballador passés a cobrar el salari mínim interprofessional independentment de la seva titulació, o que pogués ser obligat a realitzar qualsevol tipus de prestació laboral, o que la jornada fos sempre la màxima legalment prevista, i igualment generaria que els pactes o clàusules sobre flexibilitat o horaris quedaran sense efecte, i, com indica la sentència, fins i tot que l'empresari pogués perdre la possibilitat de sancionar els treballadors, excepte amb l'acomiadament, ja que el règim disciplinari també s'entendria desaparegut.

La revisió automàtica i tàcita de tots aquests drets per inaplicabilitat del conveni també s'ha qüestionat des de l'òptica del respecte als drets a la igualtat i a la dignitat que són reconeguts als treballadors.

Per tant, en optar per la tesi rupturista, les conseqüències d'aquesta inaplicabilitat del conveni caducat serien greus, però potser encara serien més greus les seves implicacions com a modificació substancial de les condicions del contracte de treball i que podrien conduir a reconèixer la legitimitat del treballador per sol·licitar l'extinció contractual indemnitzada del seu treball o fins i tot a reconèixer la necessitat que les condicions relatives a qüestions bàsiques del contracte com el seu salari, el temps o la classe de treball previstes en el conveni, haguessin de romandre necessàriament en vigor a efectes d'evitar que el contracte quedi sense causa.

c) L'autonomia de la voluntat en els contractes laborals

La Sentència manté que, com se sap, la clau en el dret de contractes és l'article 1255 del Codi Civil, en virtut del qual les relacions contractuals entre les parts es regeixen pels pactes i per les condicions que elles mateixes estableixin lliurement sempre que no siguin contràries a la llei, a la moral o a l'ordre públic, i que aquesta autonomia de la voluntat és igualment vigent en els contractes laborals.

Ara bé, la Sentència matisa a continuació que, la diferència amb el règim civil comú és que, en l'àmbit laboral, l'existència de normes limitadores de l'autonomia de la voluntat és més freqüent.

Aquestes normes limitadores de l'autonomia laboral les trobem no només en la legislació aplicable en l'àmbit estatal, europeu i internacional, sinó que també és el

resultat de l'activitat negociadora entre treballadors i empresaris que es plasma en els convenis col·lectius.

Aquests convenis col·lectius tenen força vinculant declarada per l'article 37.1 de la Constitució i confirmada pel Tribunal Constitucional.

Per continuar amb el seu fil argumental, el TS recorre a l'article 3 de l'ET, que és el que recull la llista de les fonts reguladores de la relació laboral. S'hi inclouen les disposicions legals i reglamentàries, els convenis col·lectius, la voluntat de les parts manifestada en el contracte i els usos i els costums.

Per seguir amb l'anàlisi del paper que s'ha de reconèixer al conveni col·lectiu "caducat", el TS considera en relació amb aquest llistat que el conveni conté tant "fonts en sentit normatiu", que serien les normes legals i els convenis col·lectius, com "fonts en sentit obligacional", terme que correspondria a la voluntat de les parts manifestada en el contracte.

A partir d'aquesta precisió, **el TS conclou que les condicions laborals d'un treballador estan regulades en el seu contracte de treball** i matisa que això és així des de l'inici de la relació laboral, ja que el contracte de treball, i en això es pot equiparar a qualsevol altre contracte, posseeix una doble funció.

D'una banda, una funció constitutiva de la relació jurídicolaboral, i de l'altra, una funció reguladora d'aquesta relació, ja que regula els drets i les obligacions que comprometen a les parts que el signen. Això vol dir, com preveu l'article 9.1 de l'ET i manté el TS que "si alguna d'aquestes condicions contractuals no respecta els límits de dret necessari establerts per les normes estatals i/o convencionals col·lectives s'entendran nul·les de ple dret, però el contracte de treball romandrà vàlid en el res-

tant". La dificultat que es planteja en el cas concret dels contractes laborals és que la seva naturalesa de contractes de tracte successiu obliga a qüestionar com poden afectar les condicions pactades o vigents inicialment en el contracte, els canvis en el seu règim operats com a conseqüència de les modificacions en la normativa o conveni col·lectiu aplicable.

El TS considera que la influència d'aquests canvis normatius o del conveni en el contracte no ha de portar a l'error de considerar que les obligacions es regeixen per la norma o el conveni, sinó que la relació contractual es regeix pel contracte, però es va adaptant a aquestes modificacions.

Per al TS, la remissió habitual que realitzen les parts a la regulació d'algunes qüestions del contracte laboral a la llei o al conveni "és una tècnica que no elimina el caràcter contractual de la font on la pròpia remissió s'estableix i, per tant, de les condicions laborals que en resulten".

A partir d'aquest raonament, i en relació amb el cas que ens ocupa, el TS conclou expressament: **"és evident que els drets i les obligacions de les parts existents en el**

moment en què acaba la ultraactivitat d'un conveni col·lectiu no desapareixen en aquest moment en què aquest conveni perd la seva vigència.

I això és així, no perquè -com s'ha dit algunes vegades- les normes del conveni col·lectiu caducat passin a contractualitzar-se en aquest moment sinó perquè aquestes condicions estaven ja contractualitzades des del moment mateix (el primer minut, podríem dir) en què es va crear la relació jurídicolaboral, a partir del qual hauran experimentat l'evolució corresponent".

En el cas que el conveni col·lectiu caduqui, aquesta interpretació no contradiu la previsió legal de pèrdua de la seva vigència, sinó que el TS conclou expressament: "per descomptat que el conveni col·lectiu perd la seva vigència (...).

Per tant, aquestes condicions contractuals, mancats ja d'aquest suport normatiu del mínim convencional, podran ser modificades, si escau, per la via de l'art. 41 ET (modificació substancial de les condicions de treball), sense més limitacions que les d'origen legal ja que, insistim,

les limitacions provinents del conveni col·lectiu, si no hi ha un altre superior, han desaparegut. I, per la mateixa raó, els treballadors de nou ingrés no tindran aquesta malla de protecció que el conveni finit tenia.

Això pot donar lloc certament a problemes de doble escala salarial, de discriminació, i altres que no podem abordar en aquest moment.

“ El Tribunal Suprem considera que la influència d'aquests canvis normatius o del conveni en el contracte no ha de portar a l'error de considerar que les obligacions es regeixen per la norma o el conveni ”

En qualsevol cas, i per evitar tots aquests problemes, no és innecessari recordar, finalment, que, **tot i haver acabat la ultraactivitat del conveni en qüestió, això no vol dir que no estigui l'obligació de negociar de bona fe en l'àmbit col·lectiu, com estableix l'article 89.1 ET".**

Amb base en tots aquests arguments, el TS conclou que desestima el recurs de cassació interposat per l'empresa.

No obstant això, la sentència s'acompanya, com ja hem indicat anteriorment, de diversos vots particulars formulats per alguns dels magistrats integrants d'aquest alt tribunal.

MERCANTIL

La segona oportunitat: novetats en el concurs de creditors de persones físiques

El Reial decret llei 1/2015, de 27 de febrer, de mecanisme de segona oportunitat, reducció de càrrega financera i altres mesures d'ordre social (BOE de 28 de febrer) incorpora tot un seguit d'iniciatives que pretenen ser útils per reduir la càrrega financera de famílies i d'empreses. Podríem agrupar les mesures en tres blocs. D'una banda, la llei intenta millorar el "Codi de Bones Pràctiques" per a la reestructuració viable dels deutes amb garantia hipotecària sobre l'habitatge habitual, i ho fa elevat el límit anual de renda de les famílies beneficiàries d'aquesta figura com un dels requisits que s'han de complir per accedir a aquesta reestructuració. Per una altra banda, el decret preveu l'ampliació -per un termini addicional de dos anys- de la suspensió del llançament sobre habitatges habituals dels col·lectius que s'identifiquen com a "especialment vulnerables" en aquesta norma.

Finalment, aquesta llei busca incorporar mecanismes adequats per flexibilitzar els acords extrajudicials de pagaments, que s'engloben sota la idea de "segona oportunitat" per als deutors persones físiques en concurs. És precisament aquest punt el que desenvoluparem a les pàgines següents i sobretot ens centrarem en les novetats que aquesta mesura incorpora al nostre ordenament i com influirà en les situacions d'insolvència de persones naturals.

14

I.- EL CONCURS DE CREDITORS

La figura del concurs de creditors sempre ha contemplat la seva aplicabilitat pensant en les situacions d'insolvència de persones jurídiques més que de persones físiques, que poques vegades recorren a aquest procés a causa de la complexitat, dels costos econòmics i de la lentitud que solen acompanyar el procediment concursal.

Començant pel principi direm que el concurs es pot sol·licitar en aquells casos en què concorre una situació d'insolvència, és a dir, que el deutor prevegi que no podrà atendre i pagar els deutes pendents en els terminis establerts.

La sol·licitud de concurs la pot plantejar tant el deutor, sigui persona física o sigui persona jurídica, com els seus creditors.

La conseqüència principal que genera el fet d'instar el procediment de concurs és que implica la impossibilitat de posar en marxa noves execucions de garanties reals així com la paralització de les execucions que es trobin en curs. Com que l'objectiu del concurs és, en principi, facilitar un pagament ordenat dels deutes pendents d'acord amb els criteris legals de prioritat, s'imposa aquesta suspensió com a forma d'evitar que cada creditor intenti fer valer el seu dret individualment i, d'aquesta forma, s'aconsegueixi donar un

enfocament a la situació com a problema global que ha de ser resolt globalment.

Simplificant una mica, el legislador està pensant en el fet de donar una sortida al deutor que, un cop reconeguda la impossibilitat de pagar la integritat de tots els seus deutes en el termini previst, pugui acordar amb els seus creditors alguna via per alleugerir la seva situació.

Així, per exemple, es pot comprometre a pagar un percentatge dels seus deutes si no pot cobrir-los íntegrament, o pagar-los més tard, si no pot complir en el termini, o combinar les dues opcions acordant pagar més tard i només una part del total del deute.

A aquestes fórmules que permeten complir al deutor parcialment o més tard pot arribar tant per la via dels acords extrajudicials com per la del concurs, però els processos i les conseqüències són diferents.

II.- EL CONCURS DE CREDITORS PER A PERSONES FÍSQUES

L'obertura del procés de concurs posa en marxa un complex procés jurídic que, en els casos en què el deutor és una persona física s'intenta facilitar a través d'un mecanisme especial, un procediment simplificat, en què els terminis són més breus i l'administració concursal queda reduïda a la figura d'un administrador, que serà qui s'encarregui de controlar els ingressos i les despeses del deutor.

Una de les diferències detectades en la pràctica durant els processos concursals que afectaven empreses i els referits a persones físiques es produïa en el moment de la conclusió del procés que, per la pròpia naturalesa de persona jurídica o de persona física del deutor, provocava situacions diferents per a tots dos.

Aquestes diferències són les que ara es pretenen pal·liar amb la nova regulació d'aquest mecanisme de "segona oportunitat" per als deutors persones físiques.

Vegem a continuació on radicava la diferència i com s'ha intentat aturar.

En la redacció inicial de l'article 178 de la Llei concursal preveia: "En els casos de conclusió del concurs per inexistència de béns i drets, el deutor queda responsable del pagament dels crèdits restants.

Els creditors podran iniciar execucions singulars, en cas que no s'acordi la reobertura del concurs o no es declari nou concurs."

Ara bé, a continuació, el paràgraf tercer d'aquest article 178 matissava: "En els casos de conclusió del concurs per inexistència de béns i drets del deutor persona jurídica, la resolució judicial que la declari acordarà la seva extinció i disposarà el tancament del seu full d'inscripció en els registres públics que correspongui, a l'efecte s'expedirà manament contenint testimoni de la resolució ferma."

És a dir, la conclusió del concurs per insuficiència de la massa, supòsit en què no hi ha prou actiu per cobrir el passiu, genera automàticament l'extinció de la persona jurídica i la seva conseqüent cancel·lació en el registre, o el que és el mateix, la desaparició del deutor i, amb això, del subjecte al qual els creditors podrien seguir reclamant.

“ S'exigeix la bona fe del deutor per poder entrar en aquest procediment ”

Com segurament ja haurà intuït el lector, la desaparició de les persones físiques deutores no s'aconsegueix amb l'extinció en un registre, de manera que a aquest tipus de deutors els resultava aplicable totalment la regla de manteniment de la responsabilitat pels pagaments pendents.

La conseqüència pràctica d'aquesta diferència -ja no de regulació, sinó fins i tot de naturalesa entre la persona jurídica com a elaboració del dret i la persona física com a ésser existent realment- és una de les raons que ha sustentat el diferent ús de la institució del concurs per les persones jurídiques que a ell recorren habitualment, i l'excepcionalitat amb que és utilitzat per les persones físiques.

III.- LA SEGONA OPORTUNITAT PER ALS CONCURSATS PERSONES FÍSQUES

La Llei 14/2013, de suport als emprenedors, va incorporar mecanismes diversos per donar suport a l'emprenedoria, entre els quals, i és el que ens interessa, mecanismes per facilitar l'acord extrajudicial entre deutor i creditors a través de la figura de la mediació.

A partir d'aquest objectiu, aquesta Llei 14/2013 modifica l'article 178.2 de la Llei concursal i incorpora un nou mecanisme que s'identifica com "de segona oportunitat", en virtut del qual, la resolució judicial que declari la conclusió de concurs de persones físiques per liquidació de la massa activa, implicarà la remissió de deutes insatisfets en aquells processos contra deutors de bona fe, en què el concurs no s'hagués declarat culpable ni vinculat amb comportaments delictius.

Aquesta nova redacció ja preveia un avanç significatiu pel fet d'admetre la possibilitat d'aquesta extinció dels deutes, però en la pràctica alguns dels requisits que s'imposaven per poder-hi accedir resultaven difícils de complir.

Per això, en la línia de continuar facilitant fórmules per solucionar aquestes situacions, **la novetat principal que preveu el Reial decret llei 1/2015 és la incorporació d'un nou article a la Llei concursal, el 178 bis, que intenta regular el denominat "Benefici d'exoneració del passiu insatisfet per a les persones naturals."** Les claus d'aquesta nova figura són les següents.

En primer lloc, **es preveu aquest benefici d'exoneració del passiu insatisfet per a les persones naturals "una vegada finalitzat el concurs per liquidació o per insuficiència de la massa activa"**.

En segon lloc, **aquesta exoneració es concedirà prèvia sol·licitud davant del jutge que tramita el concurs dins el termini d'audiència que tingui concedit**, sol·licitud que es comunicarà als creditors i a l'administració concursal, que només podran oposar-s'hi per considerar que no concorren els requisits. En cas d'acceptació, serà declarada judicialment de forma provisional.

Com a tercer element clau fonamental, s'exigeix la bona fe del deutor per poder entrar en aquest procediment.

S'entén que el deutor es pot qualificar de bona fe sempre que es compleixin els requisits següents:

- “Que el concurs no hagi estat declarat culpable.” És a dir, que no es consideri que la negligència del deutor és la que l'ha conduït a la situació de concurs.
- “Que el deutor no hagi estat ni condemnat en sentència ferma per delictes contra el patrimoni, contra l'ordre socioeconòmic, falsedat documental, contra la Hisenda Pública i la Seguretat Social o contra els drets dels treballadors en els 10 anys anteriors a la declaració de concurs. Si existís un procés penal pendent, el jutge del concurs haurà de suspendre la seva decisió respecte a l'exoneració del passiu fins que hi hagi sentència penal ferma.”
- “Que hagi celebrat o, almenys, intentat celebrar un acord extrajudicial de pagaments.” D'acord amb aquesta redacció, no s'exigeix l'èxit o la conclusió en acord, sinó que n'hi ha prou amb intentar-ho.
- “Que hagi satisfet en la seva integritat els crèdits contra la massa, i els crèdits concursals privilegiats i, si no hagués intentat un acord extrajudicial de pagaments previ, almenys, el 25 per cent de l'import dels crèdits concursals ordinaris.” O en cas que aquestes condicions referides al pagament no s'hagin complert, que compleixi els requisits següents:

- “Acceptar sotmetre's a un pla de pagaments.

- No hagi incomplert les obligacions de col·laboració previstes per aquesta mateixa llei.

- No hagi obtingut aquest benefici dins dels deu últims anys.

- No hagi rebutjat dins dels quatre anys anteriors a la declaració de concurs una oferta d'ocupació adequada a la seva capacitat.

- Acceptar de forma expressa, en la sol·licitud d'exoneració de passiu insatisfet, que l'obtenció d'aquest benefici s'ha de fer constar en la secció especial del Registre públic concursal amb possibilitat d'accés públic, per un termini de cinc anys. “

Per als deutors contemplats en aquest últim incís, l'exoneració afectarà, bàsicament, a la part insatisfeta dels crèdits ordinaris i subordinats pendents a la data de conclusió del concurs. La part dels crèdits garantits que no s'hagi pogut satisfer amb l'execució de la garantia quedarà exonerada llevat que quedés inclosa, segons la seva naturalesa, en alguna categoria diferent a crèdit ordinari o subordinat.

La conseqüència principal de la declaració d'exoneració és la impossibilitat que els creditors amb crèdits extingits puguin plantejar accions contra el deutor amb l'objectiu de cobrar. Ara bé, cal matisar que sí que es preveu que quedin vius els drets dels creditors contra els obligats solidàriament amb el concursat i els seus avaladors, per als quals la norma recull expressament que “no podran invocar el benefici d'exoneració del passiu insatisfet obtingut pel concursat”.

Si el concursat estigués casat en règim de societat de guanys i no s'hagués procedit a la liquidació

del règim econòmic conjugal, el benefici de l'exoneració del passiu insatisfet s'estendrà al cònjuge del concursat, encara que no hagués estat declarat el seu propi concurs, respecte dels deutes anteriors a la declaració de concurs de les que hauria de respondre el patrimoni comú.

Tots aquells deutes que no quedin exonerats, el deutor els haurà de satisfer en el termini dels cinc anys següents a la conclusió del concurs, tret que tinguessin un venciment posterior. A tal efecte, **el deutor haurà de presentar una proposta de pla de pagaments que, escoltades les parts per termini de 10 dies, serà aprovat pel jutge, si s'escau, amb les modificacions que aquest consideri que s'han d'incorporar.** En qualsevol cas, és important destacar que la norma preveu que aquests deutes que queden pendents no podran meritjar interessos durant aquests cinc anys.

Un cop concedida l'exoneració, es preveu que qualsevol creditor concursal pugui sol·licitar al jutge la revocació de l'exoneració si es dóna alguna de les quatre causes següents.

En primer lloc, **que el deutor incorri en algunes de les situacions que, en cas d'haver-se produït amb anterioritat, haurien impedit el reconeixement de l'exoneració.** En segon lloc, **que el deutor incompleixi amb el pla de pagaments previst.** La tercera i quarta causa que permetran als creditors sol·licitar la revocació de l'exoneració concedida contempen aquelles situacions en les quals **millori substancialment la situació econòmica del deutor o es constati l'existència de béns, ingressos o drets ocults** que podrien servir per atendre els deutes pendents.

Un cop revocat el benefici d'exoneració pel jutge, la conseqüència és que els creditors tornen a recuperar la plenitud de les seves accions contra el deutor, que podran exercir per recuperar els crèdits pendents.

NORMATIVA

fiscal

Ordre HAP/258/2015, de 17 de febrer, per la qual es modifica l'Ordre EHA/672/2007, de 19 de març, per la qual s'aproven els models 130 i 131 per a l'autoliquidació dels pagaments fraccionats a compte de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques corresponents, respectivament, a activitats econòmiques en estimació directa i a activitats econòmiques en estimació objectiva, el model 310 de declaració ordinària per a l'autoliquidació del règim simplificat de l'Impost sobre el Valor Afegit, es determinen el lloc i la forma de la seva presentació i es modifica en matèria de domiciliació bancària l'Ordre EHA/3398/2006, de 26 d'octubre.

Ordre HAP/303/2015, de 19 de febrer, per la qual s'aprova la relació de valors negociats en mercats organitzats, amb el seu valor de negociació mitjà corresponent al quart trimestre de 2014, als efectes de la declaració de l'Impost sobre el patrimoni de l'any 2014 i de la declaració informativa anual sobre valors, assegurances i rendes.

Ordre HAP/369/2015, de 27 de febrer, per la qual s'aprova el model 586 "Declaració recapitulativa d'operacions amb gasos fluorats d'efecte hivernacle" i s'estableix la forma i el procediment per a la seva presentació, i es modifiquen les claus d'activitat de l'impost recollides a l'annex III de l'Ordre HAP/685/2014, de 29 d'abril, per la qual s'aprova el model 587 "Impost sobre els gasos fluorats d'efecte hivernacle. Autoliquidació" i s'estableix la forma i el procediment per a la seva presentació.

Reial decret llei 2/2015, de 6 de març, pel qual s'adopten mesures urgents per reparar els danys causats per les inundacions i altres efectes dels temporals de pluja, neu i vent esdevinguts durant els mesos de gener, febrer i març de 2015.

Ordre HAP/723/2015, de 23 d'abril, per la qual es redueixen per al període impositiu 2014 els índexs de rendiment net aplicables en el mètode d'estimació objectiva de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, per a les activitats agrícoles i ramaderes afectades per diverses circumstàncies excepcionals.

17

laboral

Resolució de 13 de febrer de 2015, del Servei Públic d'Ocupació Estatal, per la qual es prorroga la vigència de la Resolució d'1 d'agost de 2013, modificada per la de 30 de juliol de 2014, per la qual es determina la forma i els terminis de presentació de sol·licituds i de tramitació de les ajudes econòmiques d'acompanyament incloses en el programa de requalificació professional de les persones que esgotin la seva protecció per desocupació prorrogat pel Reial decret llei 1/2013, de 25 de gener.

Reial decret llei 1/2015, de 27 de febrer, de mecanisme de segona oportunitat, reducció de càrrega financera i altres mesures d'ordre social.

Resolució de 4 de març de 2015, de la Secretaria General Tècnica, per la qual es publica el Conveni de col·laboració entre el Servei Públic d'Ocupació Estatal i la Generalitat de Catalunya, per a la realització de tràmits per via electrònica en relació amb els contractes per a la formació i per a l'aprenentatge.

Reial decret llei 4/2015, de 22 de març, per a la reforma urgent del Sistema de Formació Professional per a l'Ocupació en l'àmbit laboral.

CALENDARI

JULIOL 2015

Fins al dia 20:

RENDA I SOCIETATS

Retencions i ingressos a compte:

Juny 2015: Grans Empreses	111, 115, 123
Segon Trimestre 2015:	111, 115, 123

Pagaments fraccionats RENDA

Segon Trimestre 2015:

Estimació Directa	130
Estimació Objectiva	131

IVA

Juny 2015: **Grans Empreses i**

Devolució mensual 303

Juny 2015: **Declaració d'operacions incloses en llibres registre** 340

Juny 2015: **Declaració d'operacions intracomunitàries** 349

Segon Trimestre 2015: **Règim General i Simplificat** 303

Segon Trimestre 2015: **Declaració d'operacions intracomunitàries** 349

Fins al dia 27:

SOCIETATS: declaració anual 2014 200, 220

Fins al dia 30:

Últim dia presentació **COMPTES ANUALS**
(exercici coincident amb l'any natural)

AGOST 2015

Fins al dia 20:

RENDA I SOCIETATS

Retencions i ingressos a compte:

Juliol 2015: Grans Empreses	111, 115, 123
------------------------------------	---------------

IVA

Juliol 2015: **Grans Empreses i**

Devolució mensual 303

Juliol 2015: **Declaració d'operacions incloses en llibres registre** 340

SETEMBRE 2015

Fins al dia 21:

RENDA I SOCIETATS

Retencions i ingressos a compte:

Agost 2015 Grans Empreses	111, 115, 123
----------------------------------	---------------

IVA

Agost 2015: **Grans Empreses i**

Devolució mensual 303

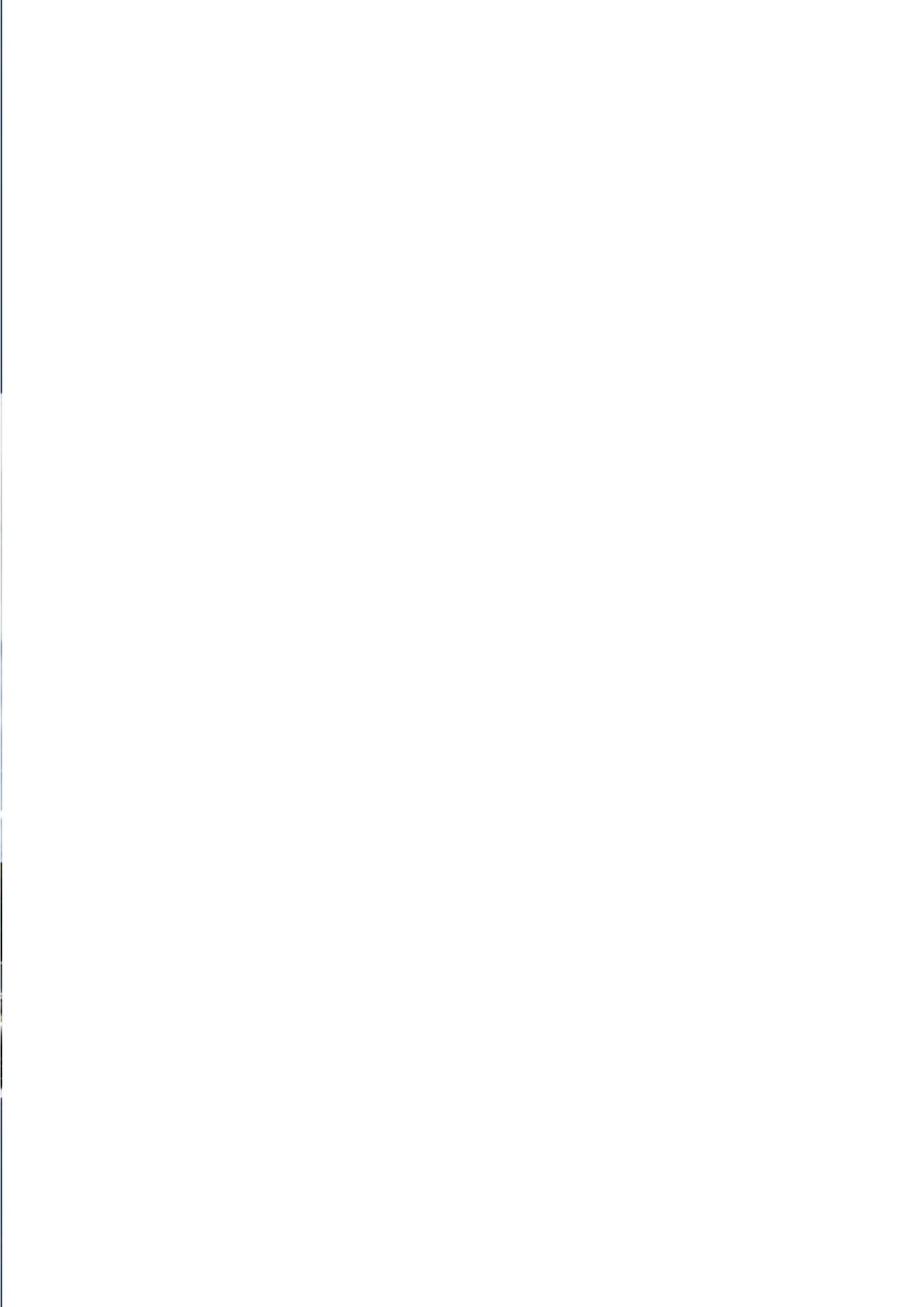
Agost 2015: **Declaració d'operacions incloses en llibres registre** 340

Juliol i Agost 2015: **Declaració d'operacions intracomunitàries** 349

“ Qui pot entendre els mil fils que uneixen les ànimes dels homes i l'abast de les seves paraules? ”

Carmen Laforet

la clau de l'èxit

COMPRA

VENDA

LLOGUERS

SERIETAT

EXPERIÈNCIA

PROFESSIONALS
DEL SECTOR

Finques Callicó
immobiliària

API núm. 465

C/ Mn. Cinto Verdaguer, 15
Tel. i fax 972 32 14 07
17220 SANT FELIU DE GUÍXOLS
fincas@fincascallico.com
www.fincascallico.com